

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116204147
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3116204147.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne T. proti žalovanej U., o náhradu škody s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 6. novembra 2019, č.k. 27C/53/2016-68 v spojení s uznesením zo dňa 14. decembra 2020, č.k. 27C/53/2016-96, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **n e m á** proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100% v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku určená výška náhrady trov konania. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že uznesením vyšetrovateľa C. ČVS: C. zo dňa 27.10.2000 začala byť žalobkyňa stíhaná ako obvinená pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Uznesenie bolo žalobkyni doručené dňa 07.11.2000. Proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry B. sp. zn. L. zo dňa 21.12.2000 zamietol. Prokurátor Okresnej prokuratúry B. dňa 11.02.2002 podal na žalobkyňu na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom obžalobu. O podanej obžalobe rozhodol súd dňa 12.02.2002 trestným rozkazom, ktorým ju podľa § 224 ods. 2 Tr. zák. uznal vinnou a uložil jej trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok. Proti tomuto trestnému rozkazu podala dňa 21.02.2002 odpor, v dôsledku ktorého bol trestný rozkaz zrušený. Po vykonaní hlavného pojednávania rozhodol Okresný súd Nové mesto nad Váhom rozsudkom sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 19.11.2007 tak, že žalobkyňu uznal vinnou zo spáchania trestného činu podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a uložil jej trest odňatia slobody rovnako ako v trestnom rozkaze a navyše trest zákazu činnosti vykonávať lekársku prax v trvaní 1 rok. Proti tomuto rozsudku žalobkyňa podala ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, z podnetu ktorého Krajský súd v Trenčíne uznesením 2To/17/2008 zo dňa 20.05.2010 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Následne vo veci rozhodoval Okresný súd Trenčín, ktorý žalobkyňu rozsudkom sp. zn. NM 1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011 spod obžaloby podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodil. Na odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry proti tomuto rozsudku Krajský súd Trenčín uznesením sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 zamietol odvolanie na verejnom zasadnutí, na ktorom bola osobne prítomná žalobkyňa ako aj jej právny zástupca. Oslobodzujúci rozsudok okresného súdu v spojitosti s uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10.05.2012. Uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 bolo doručené žalobkyni dňa 19.09.2012 a jej právnomu zástupcovi dňa 10.09.2012. Žalobkyňa zaslala žalovanej návrh na predbežné prejednanie náhrady škody zo dňa 07.09.2015, v ktorom požadovala úhradu skutočnej škody

podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 1.158,08 eur titulom zaplatenia odmeny za právnu službu advokáta za jej obhajobu v trestnom konaní a 19.000,- eur za nemajetkovú ujmu podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona. Žalovaná listom zo dňa 07.03.2016 oznámila žalobkyni, že jej žiadosť bola prerokovaná v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., pričom žiadosti nebolo vyhovené. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa v rámci svojich podaní označila viaceré úradné rozhodnutia, ktoré jej mali spôsobiť škodu, ale len rozhodnutie o vznesení obvinenia voči žalobkyni nadobudlo právoplatnosť (resp. sťažnosť nemala odkladný účinok), teda len na základe tohto rozhodnutia bolo možné domáhať sa svojich nárokov, s odkazom na § 4 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb, resp. § 6 ods. 1 zák. č. 504/2013 Z.z. Keďže uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť v roku 2010, tak nárok žalobu je potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., s odkazom na § 27 ods. 2 zákona č. 504/2013 Z.z. Žalovaná vzniesla námietku premlčania. Žalobkyni bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia dňa 07.11.2000, teda od tohto dňa začala plynúť 10-ročná objektívna lehota v zmysle § 22 zákona č. 58/1969 Zb. a uplynula dňa 07.11.2010. Keďže žaloba bola podaná až dňa 11.03.2016, žaloba bola podaná oneskorene, po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, a preto súd žalobu bez ďalšieho zamietol. Žalobkyňa namietala, že žalobu nemohla podať skôr, nakoľko bola spod žaloby právoplatne oslobodená až na základe rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.05.2012. Poukázala, že aplikácia tohto ustanovenia je v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie konštatoval, že prieťahy v súdnom konaní je možné riešiť v rámci samotného trestného konania vrátane uplatnia nárokov na náhradu škody. Keďže týchto nárokov sa žalobkyňa v tomto konaní nedomáhala, súd sa nimi podrobnejšie nezaoberal. V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp.zn.: I. ÚS 43/2011 zo dňa 18.01.2012, ktorý konštatoval, že pokiaľ je premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zákonom o zodpovednosti za škodu upravené, nie sú splnené predpoklady na použitie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Pre úplnosť považoval za potrebné uviesť, že nárok žalobkyne by bol premlčaný aj z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Subjektívna lehota na podklade § 22 zákona č. 58/1969 Zb. by začala plynúť dňa 10.05.2012, kedy bolo žalobkyni oznámené, že je definitívne oslobodená spod obžaloby, pričom toto rozhodnutie v tento deň aj nadobudlo právoplatnosť. Z pohľadu výkladu citovaného zákona treba brať na zreteľ, kedy sa žalobkyňa o tejto skutočnosti dozvedela, či to už bolo oznámením rozhodnutia, alebo jeho doručením. Ide o rovnocenné možnosti, ktoré pre účely začatia plynutia subjektívnej lehoty majú rovnaké účinky. Ak teda žalovanej bolo oznámené dňa 10.05.2012, že voči nej de facto i de iure nemalo byť vznesené obvinenie, tak subjektívna lehota, za použitia § 22 ods. 3 cit. zákona, s pripočítaním 6-mesačnej lehoty v zmysle § 22 ods. 3 cit. zákona uplynula dňa 10.11.2015. Keďže žalobkyňa podala žalobu až dňa 11.03.2016, jej nárok bol by premlčaný aj z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Z týchto dôvodov súd sa podrobnejšie nezaoberal meritom veci, ale návrh v celom rozsahu zamietol s poukazom na vznesenú námietku premlčania. Súd prvej inštancie uviedol, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovanou mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva strany v civilnom sporovom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby. S poukazom na ust. § 3 ods. 1 Obč. zákonníka uviedol, že v danom prípade boli preukázané preukázané také dôvody a okolnosti, pre ktoré možno považovať vznesenie námietky premlčania žalovanou pri uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa nezavinila márne uplynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., keďže táto uplynula skôr, než bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená, pričom oslobodenie spod obžaloby bolo podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody. V tomto prípade došlo k situácii, keď pre neúspech žalobkyne s uplatnením nároku na náhradu škody stačilo, aby trestné stíhanie žalobkyne trvalo dlhšie než je objektívna desaťročná premlčacia doba. Vychádzajúc z uvedeného by priznanie účinkov premlčania za daných okolností bolo voči žalobkyni neprimerane tvrdým postihom. Sú tak splnené podmienky na to, aby výnimočne neboli priznané vznesenej námietke premlčania právne účinky v súlade s právom. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že v danej veci vznesenie námietky premlčania žalovanou možno považovať pri márnom uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. v prípade oslobodenia žalobkyne spod obžaloby po uplynutí uvedenej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v

rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, v ktorom ústavný súd riešil obdobnú právnu otázku. Bol toho názoru, že pokiaľ ide o márne uplynutie 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby, vznesenie námietky premlčania žalovanou za tejto situácie neodporuje dobrým mravom, pretože žalobkyni žiadna objektívna ňou ovplyvniteľná prekážka vo včasnom uplatnení si nároku na súde nebránila. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. Podľa § 255 ods. 1 CSP priznal úspešnej žalovanej náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyni v rozsahu 100% lehotu na plnenie určil podľa § 232 ods. 3 CSP s prihliadnutím na príjem žalobkyne ako dôchodkyne. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 27 ods. 2 zák. č. 504/2013, Z.z., § 2 zák. č. 58/69 Zb., § 6 ods. 1 zák. č. 504/2013 Z.z., § 4 ods. 1, 2, § 22 zák. č. 58/69 Zb., § 3 ods. 1 Obč. zák.

2. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedla, že odvolanie odôvodňuje ust. § 365 ods. 1 písm. d/, e/ a h/CSP. Uviedla, že prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 06.11.2019 namietala uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovanej z dôvodu, že zák. č. 58/69 Zb. a 514/2003 Z.z. sú svojou povahou príbuzné zákonom reštitučným a ich zmyslom a účelom je odstrániť a zmierniť majetkové a nemajetkové ujmy, ktorých sa štát voči nej nezákonným trestným stíhaním dopustil. Považuje uplatnenie námietky premlčania vznesenej procesnou stranou, ktorá jej majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobila, za konanie odporujúce dobrým mravom a preto by žalovanej nemala byť poskytnutá ochrana práv vzniesť námietku premlčania a na takúto námietku neprihliadať. Žalobkyňa poukázala na svoju osobnú situáciu a zlý zdravotný stav, najmä psychickú traumu, ktorú v priebehu trestného stíhania, ako aj následne prežívala a prežíva až doposiaľ, z ktorého dôvodu sa dlho rozhodovala, či si obnovovať nepríjemné spomienky alebo nie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadрила.

4. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

5. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Oprávnené vznesená námietka premlčania má za následok zánik nároku, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno veriteľovi súdne priznať. Premlčaním právo samo o sebe nezaniká, len sa oslabuje a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Právo naďalej existuje, avšak iba vo forme naturálnej obligácie, t. j. dobrovoľného plnenia zo strany dlžníka. Ak na základe vznesenej námietky premlčania súd zistí, že nárok je premlčaný, z hľadiska procesnej ekonomiky už súd neskúma samotné meritum veci. Základnú úpravu premlčania obsahuje Občiansky zákonník v ustanoveniach § 100 až 114. V zmysle pravidla lex specialis derogat legi generali sa predmetná úprava premlčania použije pri absencii lex specialis, t. j. úpravy premlčania v osobitnom právnom predpise. V prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci zákonodarca v osobitnom právnom predpise (zák. č. 58/1969 Zb., zák. č. 514/2003 Z. z.) otázku premlčania nárokov z tejto zodpovednosti upravil, čím vylúčil aplikáciu všeobecnej úpravy premlčania podľa Občianskeho zákonníka. Začiatok premlčacej doby je v ust. § 22 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb. objektívne určený okamihom doručenia (oznámenia) nezákonného rozhodnutia, ktorým mala byť škoda spôsobená. Pre plynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby pre uplatnenie nároku na náhradu škody nie je významné, kedy sa poškodený o nezákonnosti rozhodnutia dozvedel, prípadne, či bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala. Rozhodujúcou z hľadiska plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle ust. § 22 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb. iba skutočnosť, kedy, nezávisle na úrovni vedomia (znalosti) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu, došlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré bolo príčinou vzniku škody (napr. rozsudok NS ČR z 11. 3. 2010, sp. zn. 30Cdo/3266/2008). Vedľa tzv. objektívnej premlčacej doby zák. č. 58/1969 Zb. (rovnako, ako aj v súčasnosti platný zák. č. 514/2003 Z. z.) stanovuje pre uplatnenie nárokov zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci aj subjektívnu premlčaciu dobu, začiatok ktorej je určený subjektívne určenými atribútmi. Subjektívna premlčacia doba je trojročná a podľa § 22 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o škode a v prípade,

ak je podmienkou pre uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plyní premlčacia doba odo dňa doručenia zrušujúceho rozhodnutia. Objektívna a subjektívna premlčacia doba tak začínajú plynúť a končia nezávisle od seba a všeobecne platí, že nárok na náhradu škody treba uplatniť v čase, kedy plynú ešte obe lehoty, t. j. lehota objektívna a v jej rámci lehota subjektívna. Márne uplynutie jednej z týchto lehôt má za následok premlčanie nároku na náhradu škody, a to aj v prípade, ak poškodenému plyní ešte druhá premlčacia doba. Vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva strany v civilnom sporovom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (II. ÚS 176/2011, IV. ÚS 542/2013).

6. V preskúmvanej veci sa žalobkyňa podanou žalobou proti žalovanej domáha náhrady škody na základe nezákonného trestného stíhania v období od 27.10.2000, a to do 10.05.2012, kedy bolo vyhlásené uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/87/2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie okresného prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011, ktoré rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne jej bolo doručené 19.09.2012. Žalobkyňa sa domáhala náhrady škody vo výške 1.158,08 eur, ktorá jej vznikla zaplatením odmeny za právnu službu advokáta Y. W. za jeho obhajobu a ďalej sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,- eur s poukazom na to, že trestné stíhanie voči jej osobe začalo v čase, keď mala XX rokov a počas celého svojho života nemala žiadne konflikty tak v rodine, na verejnosti, ako aj v zamestnaní, bola uznávaná a vážená. Jedenásť rokov trvajúce trestné stíhanie zásadným spôsobom negatívne ovplyvnilo jej život tak v jej súkromí, v rodine, ako aj na verejnosti a v zamestnaní. Zadosťučinenie dané jej oslobodzujúcim rozsudkom preto nepovažovala za dostatočné. Prvoinštancný súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku žalobkyne. Konštatoval, že žalobkyňi bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia dňa 07.11.2000, od ktorého dňa začala plynúť 10-ročná objektívna premlčacia lehota v zmysle § 22 zák. č. 58/69 Zb. a uplynula dňa 07.11.2010. Žaloba bola podaná až dňa 11.03.2016, teda po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. Nakoľko žalobkyňa namietala, že žalobu nemohla podať skôr, nakoľko bola spod žaloby právoplatne oslobodená až na základe rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.05.2012 a poukázala, že aplikácia tohto ustanovenia je v rozpore s dobrými mravmi, súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že v danej veci žalobkyňa opodstatnene namietala rozpor žalovanou vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi. Vyslovil správny záver, že žalobkyňa nezavinila márne uplynutie objektívnej 10-ročnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 2 zák. č. 58/69 Zb., keďže táto uplynula skôr než bola spod obžaloby oslobodená, pričom oslobodenie spod obžaloby bolo podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody. V tomto smere súd prvej inštancie správne poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, v ktorom Ústavný súd riešil obdobnú právnu otázku.

7. Pokiaľ súd prvej inštancie považoval uplatnený nárok žalobkyne na náhradu škody za premlčaný z dôvodu uplynutia subjektívnej 3-ročnej premlčacej doby, aj v tejto časti právny záver súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správny.

8. Ustanovenie § 22 ods. 1 vety prvej zák. č. 58/1969 Zb. je v rámci tohto predpisu všeobecnou normou o premlčaní práva spadajúcou na prípady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom (s výnimkou zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, treste a ochrannom opatrení - § 23).

9. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť okamihom, kedy sa poškodený o vzniku škody dozvedel, teda kedy zistí skutkové okolnosti, z ktorých môže vyvodiť vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah. Zároveň sa uplatní dikcia vety druhej ustanovenia § 22 ods. 1 cit. zákona, ktorá tam, kde je podmienkou nároku na náhradu škody zrušenie nezákonného rozhodnutia, posúva začiatok plynutia subjektívnej doby k okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o zrušení rozhodnutia pre nezákonnosť. Pri aplikácii tohto ustanovenia na prípady zodpovednosti za škodu spôsobenú trestným stíhaním je zrejme, že obdobné účinky ako zrušenie rozhodnutia má práve rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie

zastavené alebo ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, lebo práve týmto okamihom je splnená podmienka zodpovednosti štátu za škodu.

10. To znamená, že subjektívna premlčacia doba u nárokov na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, ktoré neskončilo odsudzujúcim trestným rozhodnutím, začína plynúť od okamihu, kedy obžalovanému bolo oznámené rozhodnutie, že bol oslobodený spod obžaloby, lebo až týmto rozhodnutím bolo trestné stíhanie zastavené.

11. V danom prípade bolo žalobkyni oznámené rozhodnutie, že je oslobodená spod obžaloby na pojednávaní Krajského súdu v Trenčíne, kedy bolo vyhlásené uznesenie sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012, ktorým krajský súd zamietol odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM 1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011. Citované rozhodnutie odvolacieho súdu v tento deň nadobudlo aj právoplatnosť. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z výkladu ust. § 22 ods. 2 cit. zákona treba brať na zreteľ, kedy sa žalobkyňa o tejto skutočnosti dozvedela, či to už bolo oznámením rozhodnutia alebo jeho doručením, keď ide o rovnocenné možnosti, ktoré pre účely začatia plynutia subjektívnej lehoty majú rovnaké účinky. Žalobkyni bolo teda dňa 10.05.2012 oznámené, že voči nej nemalo byť vznesené obvinenie, subjektívna lehota s pripočítaním 6-mesačnej lehoty v zmysle § 22 ods. 3 cit. zákona uplynula dňa 10.11.2015. Keďže žalobkyňa podala žalobu až dňa 11.03.2016, jej nárok na náhradu škody z dôvodu uplynutia 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty bol premlčaný. Žalobkyni žiadna objektívna, ňou neovplyvniteľná prekážka vo včasnom uplatnení si nároku na súde nebránila, preto pokiaľ ide o márne uplynutie 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby, vznesenie námietky premlčania žalovanou za tejto situácie neodporuje dobrým mravom.

12. Záverom odvolací súd udáva, že v skutkovo a právne obdobnej veci už bolo rozhodované aj v konaní pod sp. zn. 4Co/243/2017, v ktorom konaní bolo podané odvolanie, a to v prevažnej miere z rovnakých odvolacích dôvodov ako v tomto konaní. Odvolací súd nevidí dôvod odkloniť sa od záverov vyjadrených v uvedenom rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, ktorý tú istú právnu otázku za rovnakej skutkovej situácie posúdil totožne ako súd prvej inštancie. Odvolací súd nevzhliadol žiadne dôvody na zásadne odlišné rozhodnutie v druhovo identickom konaní o totožnom právnom probléme. Odlišným rozhodnutím odvolacieho súdu v skutkovo i právne zhodnej veci by došlo k porušeniu zásady právnej istoty a tým práv strán sporu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy. Odvolací súd ani nevzhliadol dôvody na protichodné právne závery, preto za rovnakých podmienok, rovnakým spôsobom vec aj právne posúdil a nepovažoval za účelné opakovane uvádzať ďalšie rovnaké dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu napadnutého rozsudku. V zmysle čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku je právnu istotou stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje právnu istotu a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnil, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje spomínanému základnému princípu materiálneho právneho štátu.“ (III. ÚS 289/2017) „Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05)“. (III. ÚS 117/2011) „Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).“ (IV. ÚS 499/2011).

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že žalovanej preukázateľne žiadnej trovy v odvolacom konaní nevznikli.

15. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).